

§ 59.

Meningssuligheder mellem Kommuner om de dem ifølge denne Lov i deres indbyrdes Forhold paahvilende Forpligtelser afgøres udenfor det i § 44 omhandlede Tilfælde af Amtmanden i den Overøvrigsrets, hvortil den Kommune henhører, mod hvem Forpligtelsen gøres gældende, og for saa vidt det er Njøbenhavn, om hvis Forpligtelse der tvistes, af Indenrigsministeren. Ligesom Amtmændenes Rendelser kunne indanses for Indenrigsministeren, dog — for saa vidt der ikke foreligger særlige Omstændigheder — ikke senere end 12 Uger efter Rendselsens Afgivelse, saaledes tilkommer der overhovedet denne Minister den øverste Myndighed i Fattigsager for hele Landet. Viser det sig, at en Kommune ved begaaede Misligheder er bleven befriet for en samme paahvilende Forsørgelsesbyrde, kan det af Indenrigsministeren bestemmes, at paagældende Kommune desuagtet helt eller delvis skal bære Omkostningerne ved vedkommende trængendes fremtidige Forsørgelse.

De af vedkommende overordnede Myndigheder i Medfør af denne Lov i Fattigsager trufne Afgørelser kunne ikke indbringes for Domstolene.

§ 60.

For saa vidt noget Medlem af en Kommunes Fattigbestyrelse i sin Virksomhed som saadan gør sig skyldig i et Forhold, der maa stilles i Klasse med de i §§ 133, 134 og 141 af almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 ommeldte Embedsforbrydelser, kan han anses med Straf efter bemeldte Lovs § 144.

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget Nr. 45 af Udvalget om, at der tilføjes en ny Paragraf efter § 60, saalydende:

Hvor der i en Amtsraadsrets findes Kommuner, som paa Grund af Udgifter til Fattigvæsenet ere særlig overbeholdte, kan vedkommende Amtsraad hde disse en Understøttelse af Amtsfattikassen. Har den ikke de dertil fornødne Midler, tilskydes de af Amtsrepartitionssonden.

vedtoges uden Afstemning.

Resten af Lovforslaget, §§ 61—70 med dertil stillede Ændringsforslag fra Nr. 46—61 fattes under Forhandling.

Ordføreren (C. Ravn): Dette Afsnit omfatter ikke nær saa mange Ændrings-

forslag som det første Afsnit, men ganske vist er der blandt disse nogle, som ere temmelig vidtgaaende og indgribende, saa det er rimeligt, at man her vil kunne faa sagt lige saa meget om ikke mere, end man har faaet sagt under den hidtil førte Forhandling. — Den første Ændring, vi have, gaar ud paa at ordne Forholdet angaaende de abnorme Forhold, der findes her i Landet; det er altsaa ikke alene for Fattiglemmers Vedkommende, men ogsaa for ubemidlede. For Tiden er det saaledes, at de blinde gaa nærmest paa Staten, Beføstningen ved deres Opdragelse og Underhold falder paa Staten, medens derimod de døvstumme i Genhold til Bestemmelserne særlig falde paa Amtsrepartitionssonden, og at man kun ved en Overenskomst har sat Idioterne saaledes, at Staten bærer det største Tilskud, uden at man behøver at kræve det, og saa er der heller ikke noget Krav til Amtsrepartitionssonden eller den tilsvarende Ræmnerkasse. Nu har Flertallet af Udvalget ment, at da disse Fordringer i Virkeligheden ikke kunne siges at have sin Grund i noget, der ligger i de enkelte Kommuner, men altsaa ligefrem er en Stæbne, der rammer de enkelte, saa var der her slet ingen Grund til at lade disse Udgifter være enten et Sognekommuneangigende eller et Amtskommuneangigende, men at det i det hele maatte være en Statsopgave at hjælpe disse Mennesker til Rette, altsaa baade døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underhold og Opdragelse. Udvalgets Flertal har ganske vist ment, at man burde gaa noget længere, og at det vilde være rigtigt at tage sindsyge med, thi ellers kom denne Byrde kun til i Almindelighed at hvile paa Amtsrepartitionssonden, idet i Genhold til de nuværende Bestemmelser Udgiften falder paa Amtsrepartitionssonden over for de sindsyge, naar det kan bevises, at de ere farlige for den offentlige Fred, hvad der vel i sin store Almindelighed kan siges om disse sindsyge, selv om de tilsyneladende ere rolige. Skattebasis for Amtsrepartitionssonden er jo dog den mest uretfærdige, vi have, den er endnu meget mere uretfærdig end de indirekte Statter. Denne Stat falder alene paa Hartfornet og kan altsaa slet ikke ramme Formuen eller Rigdommen paa anden Maade. Ganske vist have vi en Paragraf i Landkommunaloven som siger, at man kan ligne en vis Del af Udgiften over Kommunen, men det bliver ikke meget benyttet, hvad der for øvrigt er mærkeligt nok. Men selv om vi tog indenfor Hartfornstatten, maa vi indrømme, at en Td. Hartforn her og en Td. Hartforn hist er meget forskelligt. Særlig i Jylland veed